

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 386/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza**, Jána Hollého 10, Trnava, zastúpenej MAPLE & FISH s.r.o., Žižkova 22B, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Komárno č. k. 10C/127/2005-2703 z 22. júla 2024 a č. k. 10C/127/2005-2795 z 27. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecného súdu o výške trov konania. Napadnuté uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Právny predchodca sťažovateľky sa žalobou doručенou okresnému súdu 27. mája 2005 domáhal vydania a navrátenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od žalovaného LESY Slovenskej republiky, štátny podnik. Nárok bol uplatnený podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon o cirkevných reštitúciách“). V konaní vo veci samej bola sťažovateľka úspešná v celom rozsahu a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10C/127/2005 z 25. apríla 2022 bolo sťažovateľke priznané právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. Rozsudok okresného súdu z 25. apríla 2022 (v žalovaným napadnutej časti) vo výroku

o trovách konania potvrdil Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 12Co/96/2022 z 27. marca 2024, ktorým zároveň priznal sťažovateľke voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. V nadväznosti na to si sťažovateľka vyčíslila trovy konania, pričom požadovala náhradu trov konania podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľka vychádzala pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny z hodnoty nehnuteľností, ktorých vydanie bolo predmetom súdneho sporu. Na stanovenie hodnoty vydaných nehnuteľností si preto sťažovateľka dala vypracovať dva znalecké posudky. Celková hodnota nehnuteľností bola určená na 7 959 200 eur. Z tejto hodnoty si sťažovateľka vyčíslila trovy konania spolu vo výške 704 165,82 eur.

4. Okresný súd uznesením č. k. 10C/127/2005-2703 z 22. júla 2024 vydaným vyššou súdnou úradníčkou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania 5 128,73 eur. Aplikoval pri tom § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, vychádzajúc z názoru o neoceniteľnosti predmetu konania peniazmi. Poukázal na špecifický predmet konania, ktorého podstatou je skúmanie dôvodnosti zoštátnenia cirkevného majetku v minulosti, preto nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní nemožno stotožňovať s typickými žalobami týkajúcimi sa nehnuteľností, kde by sa tarifná odmena advokáta určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 1 vyhlášky.

5. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažovateľka sťažnosť. V nej namietala nesprávne právne posúdenie otázky oceniteľnosti predmetu konania, nesúhlasila so záverom o špecifickosti predmetu konania. Vyjadrila názor, že zmyslom a účelom uplatnenia nároku podľa reštitučného zákona je výlučne navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, pričom podľa judikatúry ústavného súdu nehnuteľnosť možno oceniť peniazmi vždy. Odopretím práva na náhradu trov konania vo výške podľa § 10 ods. 2 vyhlášky je ako oprávnená strana vystavená ďalšiemu neprimeranému finančnému zaťaženiu. Tiež ide o diskrimináciu sťažovateľky, pretože všetkým iným osobám domáhajúcim sa vydania svojich nehnuteľností je priznávaná náhrada trov konania z hodnoty nehnuteľnosti. Tiež namietala nepriznanie náhradu trov konania za štyri úkony právnej služby.

6. Okresný súd uznesením č. k. 10C/127/2005-2795 z 27. januára 2025 vydaným sudkyňou (ďalej aj „uznesenie sudkyne“) sťažnosť sťažovateľky zamietol. Po preskúmaní sťažnosti dospel k záveru, že nie je dôvodná a uznesenie vyššej súdnej úradníčky je správne. To odôvodnil tým, že sťažovateľka sa žalobou podľa zákona o cirkevných reštitúciách domáhala navrátenia vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam. Zmyslom zákona o cirkevných reštitúciách bolo aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd spáchaných na majetku cirkví a náboženských spoločností a čiastočne im kompenzovať spôsobenú ujmu. Tým je daná aj špeciálna povaha tohto zákona, preto nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní nemožno stotožniť s typickými žalobami týkajúcimi sa nehnuteľností, kde by sa tarifná odmena advokáta za zastupovanie určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 1 vyhlášky. Súd poukázal na nález sp. zn. IV. ÚS 604/2020 z 9. februára 2021, podľa ktorého úlohou súdu pri rozhodovaní o výške trov konania je prihliadnuť na špecifický predmet reštitučného konania. Okresný súd uzavrel, že otázka (ne)oceniteľnosti predmetu sporu je v tomto type konaní už pomerne ustálená, a preto neobstojí argumentácia sťažovateľky s poukazom na podstatne staršie rozhodnutia iných

okresných, ako aj krajských súdov. Súd sťažovateľke nepriznal náhradu za štyri úkony právnej služby z dôvodu, že nešlo o úkony vymedzené v § 13a vyhlášky a ani o podania svojím účelom a povahou im blízke.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v súvislosti s tým, že jej bola okresným súdom priznaná náhrada trov konania zodpovedajúca neoceniteľnému predmetu konania za aplikácie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Napadnuté uznesenia považuje za nepresvedčivé a nedostatočne odôvodnené, pričom sa okresný súd nevysporiadal s jej sťažnostnými námietkami. Podľa nej bol predmet konania oceniteľný, a preto jej patrí náhrada trov konania podľa § 10 ods. 2 vyhlášky v ňou uplatnenej výške. Podľa sťažovateľky boli pravidlá vyčísľovania trov konania vyložené okresným súdom nepredvídateľným a arbitrárnym spôsobom, v rozpore s jej legitímnym očakávaním ako plne úspešnej strany konania. Nesúhlasí s posúdením reštitučného konania ako špeciálneho konania. Predmetom reštitučného konania je vydanie konkrétnych nehnuteľných vecí bez ohľadu na obsah a počet predbežných otázok, ktoré je pred meritórnym rozhodnutím potrebné posúdiť. Reštitučné žaloby sú štandardnou žalobou v zmysle § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorých účinkom je zmena v majetkovej sfére strán sporu, preto ide o konania s oceniteľným predmetom. Sťažovateľka poukázala na viaceré rozhodnutia ústavného súdu, ktorých predmetom boli konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo určenie neplatnosti zmluvy.

8. Sťažovateľka tiež namieta porušenie zákazu diskriminácie, ktorú okresný súd založil na type ňou uplatneného nároku, na jej postavení ako oprávnenej osoby (cirkevnom subjekte). V dôsledku uvedeného diskriminačného prístupu okresného súdu bola sťažovateľka ukrátená na náhrade trov konania oproti inej fyzickej či právnickej osobe, ktorá by obdobne žalovala vydanie nehnuteľností a určenie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam rovnakého rozsahu, ktoré jej v minulosti niekto iný zabral, vychádzajúc ale z Občianskeho zákonníka. Ide o zjavnú diskrimináciu sťažovateľky z dôvodu typu uplatneného nároku, ako aj diskrimináciu pre všetky cirkevné organizácie uplatňujúce svoj nárok podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Okresný súd výslovne uviedol, že v iných konaniach je predmet konania jednoznačne oceniteľný, no v prípade reštitúcie je potrebné vychádzať z neoceniteľnosti predmetu konania.

9. Tým, že sťažovateľke nebola priznaná náhrada trov konania, ktoré očakávala, došlo k zmenšeniu jej majetku, čím bolo neoprávnené zasiahnuté do jej vlastníckeho práva, ako aj práva na jeho ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením vyššej súdnej úradníčky:

10. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

11. Sťažovateľka proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažnosť podľa § 239 ods. 1 CSP, o ktorej následne rozhodla sudkyňa okresného súdu, preto právomoc sudcu okresného súdu na preskúmanie uznesenia vyššej súdnej úradníčky v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu pre nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením sudkyne:

12. Sťažovateľka namieta svojvoľnosť, arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie uznesenia sudkyne. Je toho názoru, že jej patrí náhrada trov konania podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, pretože predmet sporu bol oceneniteľný v peniazoch. Naproti tomu jej okresný súd určil náhradu trov konania podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky ako z neoceneniteľného predmetu sporu.

13. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémnemu zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

14. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Ústavný súd môže zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov týkajúcej sa trov konania len vtedy, ak by závery všeobecných súdov zahŕňali črty svojvôle a interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem by predstavovala extrémne vybočenie z pravidiel civilného sporového konania (m. m. IV. ÚS 248/08). Zároveň ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

15. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti v minulosti viackrát posudzoval postup všeobecných súdov, ktoré pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania v rámci konania o cirkevných reštitúciách aplikovali pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky (neoceneniteľný predmet konania) s poukazom na osobitný charakter konania podľa zákona o cirkevných reštitúciách. Odôvodnenie aplikácie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky všeobecnými súdmi ústavný súd vyhodnotil ako ústavne akceptovateľné, a z tohto dôvodu ústavné sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol (III. ÚS 201/2013, III. ÚS 355/2013, IV. ÚS 740/2013, II. ÚS 598/2014, III. ÚS 125/2020). Pre objektívnosť, a reagujúc tak aj na argumenty sťažovateľa je však potrebné uviesť, že vo veci sp. zn. II. ÚS 598/2014 ústavný súd pripustil, že oba výklady týkajúce sa určenia základnej sadzby tarifnej

odmeny pri reštitučných sporoch vrátane doslovného výkladu § 10 ods. 2 vyhlášky možno považovať za ústavne konformné.

16. V náleze sp. zn. IV. ÚS 604/2020 z 9. februára 2021 ústavný súd pristúpil k meritórnemu preskúmaniu postupu všeobecného súdu, ktorý pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny v reštitučnom konaní vychádzal z § 10 ods. 2 vyhlášky a v rámci neho sa ústavný súd zaoberal konkurenciou dvoch do úvahy prichádzajúcich ustanovení vyhlášky pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny [§ 10 ods. 2 vyhlášky *versus* § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], ktorú vyhodnotil v prospech záveru o neoceniteľnosti predmetu sporu. Zdôraznil, že v danom prípade nejde o bežnú určovaciu žalobu o určenie vlastníka nehnuteľnosti, ktorá by odôvodňovala použitie § 10 ods. 2 vyhlášky, ale o žalobu špecifickú tým, že v nej ide o posúdenie splnenia podmienok na umožnenie nápravy krívd minulosti. Do popredia sa tak dostal zmysel a špeciálna povaha zákona o cirkevných reštitúciách.

17. Na citovaný nález následne nadviazal ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 50/2022 z 26. januára 2022 (sťažovateľom boli LESY Slovenskej republiky, štátny podnik), ktorým bola ústavná sťažnosť odmietnutá. Ústavný súd v predmetnom uznesení sťažovateľovi domáhajúcemu sa aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky ozrejmil, že hoci gramatický výklad, na ktorý sťažovateľ poukazoval, je legitímnym spôsobom aplikácie práva, pri jeho použití je nevyhnutné dbať na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých spornou normou (IV. ÚS 1/02), tak ako to bolo v posudzovanom prípade. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

18. Z uvedených rozhodnutí vychádzal ústavný súd aj v náleze sp. zn. II. ÚS 510/2021 zo 16. februára 2022, ktorým vyhovel ústavnej sťažnosti rovnakej sťažovateľky (Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza) a zrušil uznesenia konajúceho súdu o výške náhrady trov konania. V tomto rozhodnutí ústavný súd výslovne uviedol, že vzhľadom na špecifickú povahu zákona o cirkevných reštitúciách nemožno nároky na základe neho uplatňované v súdnom konaní stotožňovať s klasickými žalobami o vydanie nehnuteľností, v ktorých by sa tarifná odmena advokáta určovala z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, keďže predmetom takéhoto konania je posúdenie splnenia podmienok podľa zákona o cirkevných reštitúciách, čo pre účely náhrady trov konania predstavuje peniazmi neoceniteľný predmet konania. Pre účel výpočtu trov právneho zastúpenia je preto potrebné v uvedených konaniach pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

19. V tejto rozhodovacej línii ústavný súd pokračoval aj v uznesení sp. zn. II. ÚS 175/2022 z 13. apríla 2022 (sťažovateľom boli LESY Slovenskej republiky, štátny podnik) a v uznesení sp. zn. III. ÚS 540/2022 z 11. októbra 2022 (rovnaká sťažovateľka Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza). V týchto rozhodnutiach ústavný súd posudzoval otázku aplikácie vyhlášky pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny v rámci konaní o cirkevných reštitúciách. Ústavný súd zotrval na závere, že v prípade konania o cirkevných reštitúciách ide pre účely náhrady trov konania o peniazmi neoceniteľný predmet konania.

20. Z týchto záverov prijatých ústavným súdom v citovaných rozhodnutiach vychádzal aj okresný súd v napadnutom uznesení sudkyne, preto ústavný súd vyhodnotil námietku sťažovateľky

o nesprávnosti aplikácie právnej normy obsiahnutej v § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky na prejednávánú vec ako nedôvodnú.

21. Závery okresného súdu preto nemožno vyhodnotiť ako svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný tak dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky aj vzhľadom na už citovanú judikatúru ústavného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom uznesení sudkyne.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu nie je relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Dôsledkom napadnutého uznesenia okresného súdu je stav, keď sťažovateľke je priznané právo na náhradu trov konania v podstatne nižšej výške, než jej podľa vlastného názoru patrilo. Vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľky bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu nedošlo, preto nemožno z objektívneho hľadiska uvedený právny stav považovať za porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

24. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že má všeobecný, deklaratívny charakter, a nie charakter základného ľudského práva a slobody, a preto jeho prípadné porušenie sa môže posudzovať len v spojení s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 269/2019). Obdobné závery platia aj pre čl. 14 dohovoru.

26. Sťažovateľka tiež namieta porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy, ktorý má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Predmetné ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

27. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením sudcu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto odmietol pri predbežnom prerokovaní aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy a čl. 14 dohovoru, a to podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. V súvislosti s namietaným porušením čl. 1 protokolu č. 12 je potrebné uviesť, že tento protokol bol Slovenskou republikou podpísaný 4. novembra 2000, dosiaľ však nedošlo k jeho ratifikácii, preto pre Slovenskú republiku zatiaľ ani nevstúpil do platnosti. Na základe uvedeného ústavný súd

aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu